

[Arbejdsministeren]

Sammenfattende vil jeg sige, at når jeg har lyttet grundigt til debatten, ser det ud til, at det skulle blive muligt at samle et flertal om en lovgivning på dette område. Der er kommet tilkendegivelser fra et flertal af partier i dette Folketing om, at det vil være muligt. Men jeg vil godt slå fast, at det er min ambition, at jeg vil forsøge at strække mig vidt for, at det bliver et enigt Folketing, der vedtager de forbedringer, vi skal gennemføre for de langtidsledige.

Jeg tror i høj grad det bliver muligt at få et enigt Folketing, hvis der hos de politiske partier her i salen er vilje til, når vi laver forbedringer, at sikre udgiftsneutraliteten ved at lægge ryg til de kompenserende besparelser. Men det er selvsagt udgiftsneutraliteten, der, når det kommer til stykket, bliver afgørende for, hvor bredt et flertal det ender med at blive.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er især noget af det sidste, ministeren sagde.

Til at begynde med konstaterede ministeren klart, at der såmænd var et flertal for det her, og jeg sad og tænkte, hvordan han kunne få det til det. Fremskridtspartiet var ikke sådan uden videre for forslaget. Socialdemokratiet og SF synes – jeg kan i hvert fald tale for mit eget vedkommende – der er forbedringer i det, men jeg synes bestemt ikke, det er godt nok. Socialdemokratiet har vel ikke ligefrem givet udtryk for, at de synes, det er godt nok og derfor kunne støtte det.

Så vidt jeg forstod, holdt CD en meget interessant tale, som ville have foruroliget mig, hvis jeg var arbejdsminister. Jeg kan se, at vi har en roligere arbejdsminister end som så, men pas nu alligevel på, hvis ministeren vil have det igennem, han her til sidst sagde – og jeg tillader mig at citere fra hukommelsen: Skal jeg lave noget, der betyder større udgifter på socialområdet, vil jeg sikre udgiftsneutralitet. Se, det var interessant, for det, CD's ordfører sagde, var, at det ikke måtte betyde, at der nu blev skovlet mennesker over på det sociale system. Begge dele lader sig altså ikke gøre, hr. arbejdsminister. (Afbrydelse). Nej, det gør det ikke, men det kan vi vende tilbage til, for vi får sikkert mulighed for at drøfte det her yderligere, det vil jeg i hvert fald håbe. Det ender med, at dette ikke bliver godt nok, hvis ikke vi får yderligere drøftelser.

Ministeren siger, at man skal finde besparelser, hvis man vil have indflydelse på det her. Betyder det, at hvis man kommer med nye indtægter i stedet for, så kan man ikke få indflydelse på det her? Man kan vel ikke stille sig så magtfuldkommen op og bare sige, at man er velkommen også fra SF's side til at støtte det her eller lade være. Man kan vel gå ud fra, at skal der gives støtte til noget, så har det som forudsætning, at vi i hvert fald taler sammen om det.

Vi i SF går ikke med til, at det er de unge, den såkaldte restgruppe, der kommer til at betale gildet for, at man laver lidt og for lidt for de langtidsarbejdsløse.

Kaj Poulsen (S):

Også jeg må udtrykke forundring over, at ministeren kunne konstatere et flertal her i salen i dag. Men man bliver altid beroliget med, at vi har en arbejdsminister, der under ingen omstændigheder lader sig distrahere af realiteterne nogen som helst steder, så lad os nu tage det lidt med ro og se, hvad det drejer sig om.

Ministeren kom med noget talgymnastik om, hvem der bliver ledige, og sagde, at det var første gang, nævnene havde lavet sådan nogle tal osv. osv. Hr. minister! Siden juni 1986 har folk, der er blevet arbejdsløse, afsluttet deres første jobtilbud. Det er dem, vi taler om i 1988. Vi kender personernes antal. De samme i 1989. De personer er ude i systemet. Så der skal ikke den store opfindsomhed til at finde ud af, at det er ved at gå den forkerte vej.

Hvorfor skulle nævnene på det her område være så dårlige, når de plejer at være så gode til at vurdere fremtidsudsigterne? Ministeren plejer jo da i hvert fald at bruge nævnene, når det er pral, der skal komme ud af det. Men når det f.eks. er Arbejdsdirektoratet, der laver en konklusion af nævnenes forudsigelser og dokumenterer, hvad der er problemet, nemlig fallende beskæftigelse, så holder ministeren brevet meget, meget tæt ind til sig. Når så et folketingsmedlem får fat i det og offentliggør det, kaldes folk hjem til ministeren for at få skældud over, at man sandelig ikke skal oplyse noget, som ministeren ikke bryder sig om bliver oplyst.

Hvorfor skulle de tal være så forkerte? Hvad er det, der er forkert af det, direktoratet har skrevet i brevet af 28. april? Vi forstår det ikke.